

1885 2. Beh. af Forst. t. Finanslov f. Finansaaet fra 1. April 1874 til 31. Marts 1875. 1886

opkastet det Spørgsmaal, hvad Følge det vilde have paa Kontrakterne, at dette Forslag vedtoges, men jeg synes ikke, at det Spørgsmaal kan med Grund opkastes, og det forekommer mig, at den ærede Rigsdagsmand selv besvarede det fuldkomne korrekt. Ligeledes har den ærede Rigsdagsmand opkastet Spørgsmaal om Indenrigsministerens Stilling; men saavidt jeg har opfattet Forholdene, kan Indenrigsministeren ikke kende disse Kontrakter, før de kommer ind til ham til Approbation, og altsaa synes det mig at være umuligt for ham at træde til paa et tidligere Standpunkt, naar Kommunen ikke kalder paa ham, og det ere Kommunerne i Reglen for selvstændige til at indlade sig paa. Saaledes har jeg opfattet Forholdene; jeg kan naturligvis kun udtale min personlige Opfattelse, jeg har ikke noget Mandat til at udtale, hvorledes Kommunen har opfattet det, hvorfor den har gjort det og har havt god Grund til at gjøre det, naar den virkelig vilde sørge saa godt for sin Garnison, som den kunde. Naar den ærede Ordfører siger: vi bryde os ikke om Kommunerne Dnsker og Beslutninger, vi ville have Rigsdagens Berettigelse paa ethvert Punkt, saa siger jeg, at vi kunne have den paa ethvert Punkt, og Kontrakterne dog være gyldige. Men nu siger jeg: Holder man ikke for meget paa Sagens formelle Side og undlader man ikke at tage tilbørligt Hensyn til dens Realitet, naar man negter en Bevilling som denne? Saaledes er for mig Spørgsmaalet, det kommer an paa at besvare. Jeg tror, at man gjør det. Jeg mener nemlig, at naar Staten overdrager til Kommunerne at indkvartere Soldaterne med et betydeligt Tab for Kommunerne, og en Kommune siger, vi ere villige til med en saa stor Kapitalopoffrelse, som maasse Folkethinget vilde betænke sig paa at gjøre, at indrette det paa bedste Maade for Soldaterne og saaledes som Krigsbestyrelsen har foreslaaet, saa maa man være glad derved. Naar man dernæst maa sige, at den Kommune, som her er Tale om, maa af strategiske Grunde fornuftigvis være Garnisonsby, er det saa ikke formelle Grunde, der bringe os til at træde hindrende i Veien? Jeg tror ikke, det er Under, og jeg tror, at Rigsdagen kan paa ethvert Punkt have sin Indflydelse, hvor den virkelig kan gjøre Nytte. Vil man ikke det, saa skulde jeg være meget stemt for den Udoi, som er paapeget af den sidste ærede Taler (Octavius Sanzen), at nemlig Staten tager Indkvarteringen i sin Haand. Jeg finder uregteslig, at det er det eneste Rette og Korrekte, at Staten, som bekoster

Særen, og forlanger at kommandere den gjennem Befalingsmændene og som bevilger Pengene til Særen, ogsaa tager denne enkelte Del af Særens Krav i sin Haand, at den sørger for Kaserne, sørger for, at Soldaterne blive anbragte paa en passende Maade. Hvorfor skal man sige til Kommunerne: Rigtignok satte I betydelige Pengemidler til, som vi maasse vilde betænke os paa at udgive, for at opfylde, hvad der hører ind under Statens Dine; I gjøre det paa en fyldestgjørende Maade, men desuagtet skulle I ikke have Lov til at gaae den Vej, I ville gaae; vi ville sige, hvad Vej I skulle gaae, men I skulle betale det. Det forekommer mig ikke er fuldkomne korrekt, og jeg for mit Vedkommende vilde ønske, at Staten enten maa overtage Indkvarteringen — det er det korrekte Standpunkt — eller ogsaa, at den vil understøtte Kommunerne ved at respektere de Overenskomster, som de have troet det forsvarligt for deres Vedkommende at afslutte med Krigsministeren. Den høitærede Krigsminister har oplyst, at det hele Tilbud, der fra Statens Side bliver Tale om, naar alle Kontrakterne opfyldes, er 6,362 Rd. Det er vistnok ikke nogen Sum, som Nogen vil betænke sig paa at bevilge; Resten falder paa Kommunerne. Og jeg siger, skulle vi da ikke erklære os beredvillige til at bevilge en saadan Sum, naar Krigsministeren for Øvrigt kan faae en tilfredsstillende Ordning af Indkvarteringsvæsenet gennem Kommunerne. Jeg tror ikke, at der er forhandlet med nogen Kommune, om hvilken man ikke maa sige, at fornuftigvis maa den strategisk taget blive Garnisonsby, og derfor tror jeg ikke, at dette Spørgsmaal er præjudiceret. Desuden har Krigsministeren, som det forekommer mig, oplyst, at man tidligere her har sagt, at man ikke kunde give nogen Garnisonslov, før man vidste, hvad de Kommuner vilde gjøre, som skulde være Garnisonsbyer, og at det derfor var rigtigt, at man, inden man gav en saadan Lov, havde positivt forbindende Tilbud fra Kommunerne. Men nu har man Tilbud om en Ordning, som dog vel Alle maa erkende i det Hele er heldig, og som opfylder de allervidest gaaende Forventninger, som maasse Mange endnu for kort Tid siden aldrig havde troet, at man kunde stille i den Retning. Den ærede Ordfører mente at kunne reite en Anklage saavel imod Krigsbestyrelsen som navnlig imod Aarhus Kommune. Jeg har allerede tilladt mig at oplyse, at Kommunen har gjort Alt, hvad der paa nogen fornuftig Maade kan forlanges af en Kommune i Retning af Tilbud, i Beredvillighed til at yde